

*Een moedige vrouw laat alles achter zich om te vechten
voor een nieuwe toekomst*

TABITHA'S BESTEMMING

JANE KIRKPATRICK

MOZAÏEK | HISTORISCHE ROMAN

Tabitha's bestemming

Van Jane Kirkpatrick verscheen eerder bij Uitgeverij
Mozaïek:

Letitia's appelboom

Web van herinneringen

A woman in a long, light-colored dress and bonnet stands in a misty mountain landscape. She is looking directly at the camera with a serious expression. The background features snow-capped mountains and a line of evergreen trees under a cloudy sky.

Jane Kirkpatrick

Tabitha's bestemming

Vertaald door
Jeannette Wilbrink-Donkersteeg

Uitgeverij Mozaïek, Utrecht

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council® (FSC®) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Dit boek is gebaseerd op historische feiten en gaat over mensen die werkelijk geleefd hebben. Details die niet in de geschiedenis terug te vinden zijn, berusten puur op de fantasie van de auteur.

ISBN 978 90 239 7702 5 (boek)
ISBN 978 90 239 7862 6 (e-book)
NUR 342

Vertaling Jeannette Wilbrink-Donkersteeg
Ontwerp omslag b'IJ Barbara
Omslagbeeld Stephen Mulcahey / Trevillion Images
Lay-out en dtp binnenwerk Gerard de Groot

Oorspronkelijk verschenen bij Revell, een imprint van Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, onder de titel *This road we traveled*
Engelstalige uitgave © 2016 Jane Kirkpatrick
Nederlandse uitgave © 2017 Uitgeverij Mozaïek, Utrecht

www.uitgeverijmozaiek.nl
Alle rechten voorbehouden

Opgedragen aan Jerry,
die mij op vele wegen vergezelt

*Niemand was er die dit kende, we zouden alles zelf moeten
uitzoeken.*

Rinker Buck

(Uit: *The Oregon Trail: A New American Journey*)

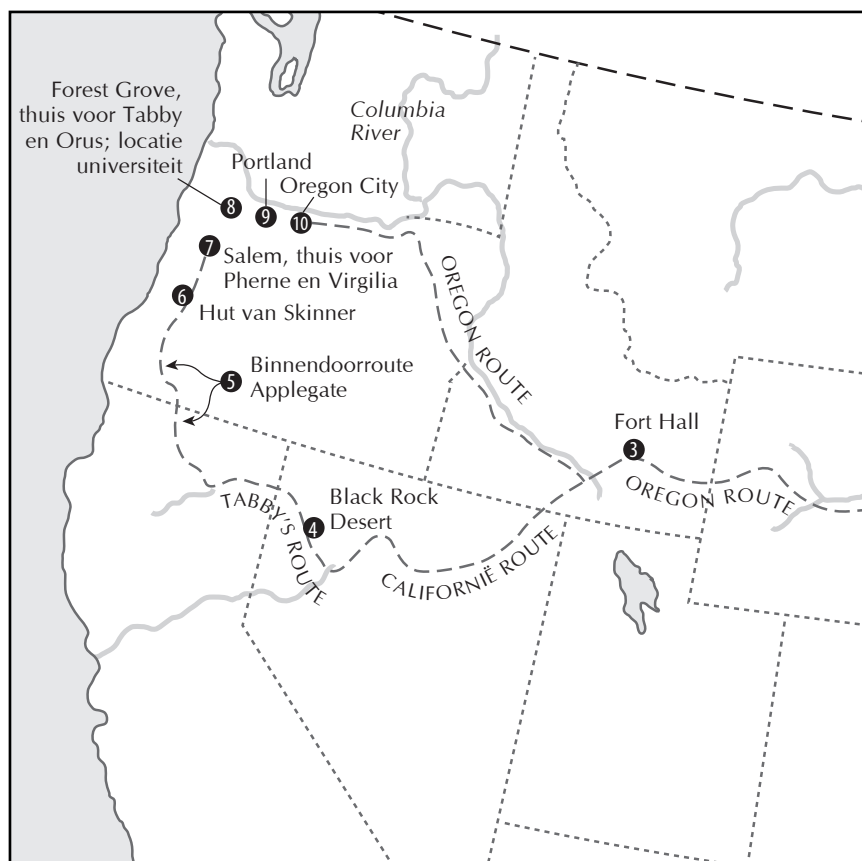
Personen in dit verhaal

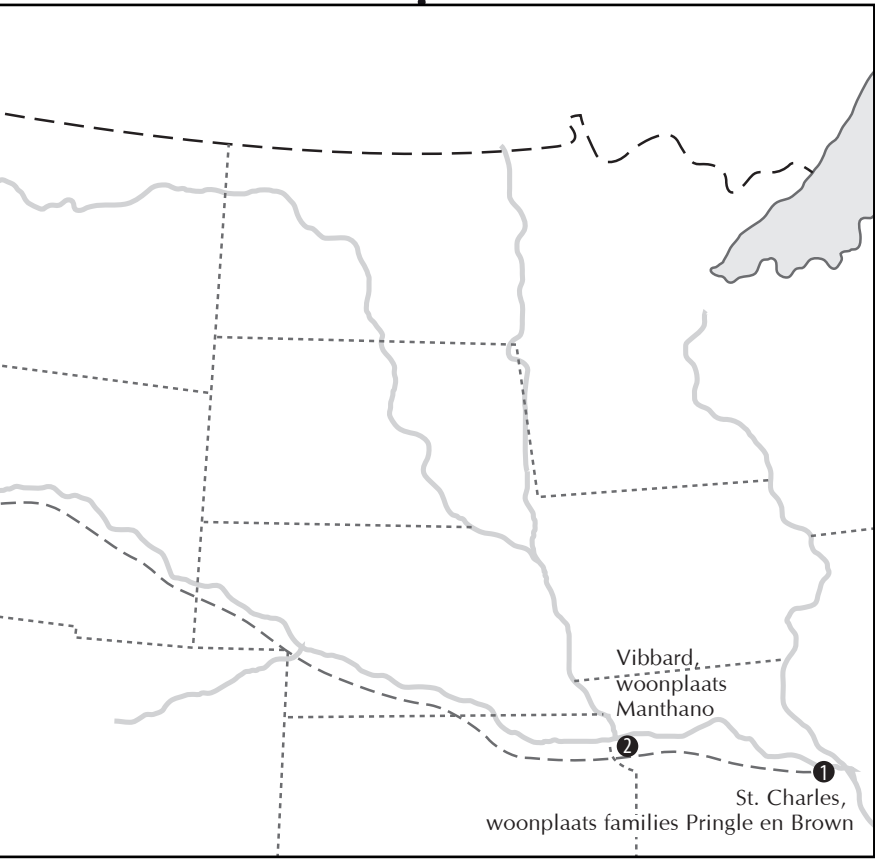
Tabitha (Tabby) Moffat Brown	matriarch van de familie Brown
(wijlen) Clark Brown	Tabby's echtgenoot
John Brown	Tabby's zwager, voormalig zeeman
Orus Brown & Lavina	de oudste van de zonen Brown en zijn tweede vrouw, dertien kinderen
Manthano Brown & Catherine	Tabby's jongste zoon en zijn tweede vrouw; ouders van Young Pherne en andere kinderen
Pherne & Virgil Pringle	Tabby's enige dochter en haar echtgenoot
Virgilia	oudste dochter van Pherne en Virgil Pringle
Clark	oudste zoon van Pherne en Virgil Pringle
Octavius, Albro, (wijlen) Oliver	zonen van Pherne en Virgil Pringle
Sarelia Lucia, Emma Pherne, Mary Ella	dochters van Pherne en Virgil Pringle
*Judson Morrow	ossendrijver

Jesse Applegate	initiatiefnemer van de zuidelijke route
Captain Levi Scott	aanvoerder, gids op de zuidelijke route
**Nellie Louise Blodgett	reiziger
Fabritus Smith	fruitkweker in Oregon en politicus
Harvey & Emeline Clark	onafhankelijke zendelingen in Forest Grove

* fictief karakter, zoals het had kunnen bestaan in die periode

** gebaseerd op een historische figuur uit een andere periode

Proloog

November 1846 – Zuidelijke route naar Oregon

Het was een land met hemelhoge hindernissen en huiveringwekkende uitdagingen die meer van een mens vroegen dan zij ooit eerder had meegeemaakt, en ze had toch voor heel wat uitdagingen gestaan gedurende haar zesenzestig levensjaren.

Toch besloot Tabitha Moffat Brown op dit moment en in deze verschrikkelijke omstandigheden, dat de laatste woorden in haar memoires niet zouden zijn: ‘Koude. Honger. Verlatenheid.’

Ze haalde diep adem en klopte haar paard op de hals. De sneeuw was even koud als het meer van Vermont. Ze was nu zo ver gekomen, ze had nu zo lang geleefd, het kon toch niet Gods bedoeling zijn dat dit haar einde werd?

Ze moest John weer op zijn paard zien te krijgen. Zo niet, dan zouden ze beiden omkomen.

‘John!’

De oudere man in zijn versleten jas en verschoten broek lag op zijn knieën. Gelukkig was hij niet gaan dwalen nadat hij van zijn paard was gegleden. Zijn witte, natte haren plakten, onder een doorweekte hoed, tegen zijn nek. Zijn magere schouders staken aan weerszijden uit als de stokken van een vogelverschrikker, teken van een ernstig te-

kort aan voedsel, teken van gebrek aan hoop.

‘Je mag het niet opgeven, John. Nu niet. Nog niet.’ De wind blies door de dennenbomen; haar tanden klapperden.

‘Kapitein!’ Ze zou kordaat optreden, maar ze stond op het punt in tranen uit te barsten. Zijn naam kreeg ze niet over haar lippen. Deze beste man, die tijdens hun maandenlange tocht meer dan een zwager voor haar geworden was, moest in leven blijven. Hij mocht niet sterven, niet hier en niet nu! ‘Kapitein! Sta op! Red uw schip!’

Hij keek naar haar op, in zijn ogen een glimp van herkenning, maar ook een blik van gelatenheid.

‘Ga maar, Tabby. Breng jezelf in veiligheid.’

‘Waar zou ik zonder jou naartoe moeten, John Brown? Wat een onzin! Jij bent de kapitein. Je kunt niet met schip en al naar de kelder gaan. Ik sta het niet toe.’

‘Schip?’ Zijn ogen kregen een afwezige blik. ‘Maar het is zo lekker warm hier in de schuur. Ruik dat hooi toch eens.’

Schuur? Hooi? Bomen, hemelhoge bomen omringden hen aan alle kanten. Struikgewas, dicht en ondoordringbaar versperde de weg. En het enige wat ze rook, was de geur van nat bos, van een hongerig paardenlijf en – voor het eerst van haar leven voor zover ze zich herinnerde – van angst.

Ze mocht zich niet laten gaan, ze kwamen niet verder als zij ook de moed verloor. Ze wenste dat ze haar wandelstok bij zich had om hem een por te geven. Haar vingers waren ijskoud ondanks de leren handschoenen die ze droeg. De teugels voelde ze nog wel. Dat was een goed teken.

Ze waren wel een mooi stel, zo bij elkaar. Hij, oud en gebogen en hallucinerend; zij, oud en mank en op het punt in te storten. Wat moet ik nu doen? De vraag kwam in haar op als een onuitgesproken gebed. ‘Heb lief en doe het goede,’ schoot haar door het hoofd. Ze moest zien dat ze

hem wat kon opwarmen, anders zou het zijn dood worden.

Met haar magere knieën manoeuvreerde ze haar paard naar de plek waar John in elkaar gezakt was. Op zijn schouders plakte sneeuw.

‘Luister, John. Pak je stok. Hijs jezelf overeind. We slaan een kamp op. Daar, onder die bomen. Kom op, doe het voor de kinderen. Doe het voor mij.’

‘Waar zijn de kinderen dan?’ Hij keek haar aan. ‘Zijn ze hier?’

Ze zou zich van haar paard moeten laten glijden en hem naar een schuilplaats moeten leiden. Als dat niet lukte, als haar voeten niet meewerkten, als ze hem niet tot de werkelijkheid kon terugbrengen met warmte en water en... liefde – ja, dat ook – dan zouden ze hier beiden hun laatste rustplaats vinden. Tabitha Moffat Brown had het zich anders voorgesteld. En alles wat zij van plan was geweest, was haar ook altijd gelukt. Tot nu toe...

Deel I

HOOFDSTUK I

Tabby's plan

1845 – St. Charles, Missouri

Hardop las Tabitha Moffat Brown de woorden aan Sarelia Lucia voor om te zien of ze de juiste toon te pakken had.

‘Voeten of vleugels. Nou, voeten natuurlijk. We zijn geboren met ledematen en die hebben beslist voordelen ten opzichte van de vleugels waarvan wij alleen maar kunnen dromen. Zeker, op een dag zullen we vleugels hebben, maar niet op deze aarde, al heb ik enkele mensen gekend die mij versted deden staan omdat ze in goedheid uitstegen boven alle anderen. Je grootvader was zo iemand, lieve Sarelia.

Voeten houden ons overeind. Voeten helpen ons om de wereld te bekijken vanuit een perspectief dat voorkomt dat we te egocentrisch worden. Dat is voor mij een grote uitdaging: niet te egocentrisch te worden! En overeind blijven trouwens ook. Ik heb van kleins af aan een wandelstok nodig gehad.’

‘Hoe kwam dat, oma?’ Het negenjarige meisje met de karakteristieke vierkante kaaklijn keek haar vragend aan.

‘Wacht even. Ik ga je echt vertellen hoe die wandelstok in

mijn leven kwam en dat die stok misschien wel de grootste uitdaging voor mij was. Maar dat doe ik nu nog niet. Ik kan je wel verklappen dat die wandelstok met mijn voeten te maken heeft, want ik ben zonder vleugels geboren.’ Ze knipoogde naar haar kleindochter.

‘Wanneer vertelt u over die grootste uitdaging, oma? Dat wil ik juist zo graag horen.’

‘We moeten bij het begin beginnen, toch?’

‘Maar...’

‘Wacht maar gewoon af.’

Tabitha doopte de punt van haar ganzenveer in de inkt en prikte er vervolgens peinzend mee in de lucht. Wat zou ze nu opschrijven?

‘Schrijf over alle moeilijkheden, oma. Zodat ik daarover kan lezen als ik groot ben. Dan zal ik ook mijn verhalen voor u opschrijven.’ Een glimlach lichtte haar donkere gezichtje op. ‘Ik wil weten wat voor moeilijkheden dat waren en hoe u ze hebt overwonnen. Dat zal me helpen als ik ze zelf ook tegenkom.’

‘Denk je dat? Je gaat toch geen gekke dingen uithalen, hè?’ Tabby lachte. ‘Laten we een poosje gaan schrijven.’

Het meisje deed wat haar oma voorstelde en ging aan de slag met ganzenveer en inkt.

Tabby vond het belangrijk om alles wat er in dit jaar (1845) gebeurde, op te schrijven. Dit was het moment dat ze aan de tweede helft van haar leven begon.

Tabby’s jongens hadden niet gestudeerd en dat was iets wat haar nog altijd dwarszat. Daarom wilde ze de honger van dit kleinkind – en van alle kinderen – naar alles wat met schrijven, lezen en rekenen te maken had, zo veel mogelijk stillen.

Het ophalen van herinneringen diende trouwens nog een ander doel: het was een manier om uit te vinden waar

het in haar leven werkelijk om ging. Ze had nu eenmaal de leeftijd bereikt voor dergelijke reflecties, zo was haar verteld.

Zodra haar zoon Orus Brown vanuit Oregon terugkwam naar hun nederzetting in Missouri, zou hij ongetwijfeld beginnen over de voor- en nadelen van een verhuizing naar het westen. Hij zou ook de voor- en nadelen noemen als ze hier zouden blijven. Misschien kon ze door alles op een rijtje te zetten, ontdekken of ze moest gaan of blijven. En vooral: waarom zij eigenlijk op deze aarde was, waarom ze reisde langs de wegen van Connecticut naar Missouri en misschien zelfs helemaal naar de Grote Oceaan. Het was toch een loffelijk streven om uit te zoeken met welk doel je je weg door het leven ging? Waar je bestemming lag? Daar had je het weer: haar bestemming. Haar poging om die te bereiken, was voor haar altijd een kwestie van vleugels of voeten.

Sarelia was al lang naar huis, toen Tabby nog zat te schrijven. Daglicht maakte plaats voor lamplicht in haar blokhut in St. Charles. Uren later legde ze de ganzenveer op tafel en keek ze door het raam. In het maanlicht zag ze pompoenplanten dichtbij en de eikenbossen in de verte.

Ooit hadden ze op het platteland gewoond, maar nu lag de voormalige hoofdstad van Missouri verspreid langs de rivier en bevond Tabby's huis zich op de grens van stad en platteland.

Over het erf sloop een vos. Tabby nam haar pen weer op en stopte alleen als ze water moest toevoegen aan het poeder waarmee ze nieuwe inkt maakte.

Ze zou het pennetje snel moeten vervangen, maar dat was niet erg; ze had er genoeg. Voor Orus naar Oregon vertrok, had hij een grote voorraad voor haar gemaakt. Bijna

twee jaren waren er sindsdien verstreken. Hij was een prachtige zoon. Ze bad voor zijn welzijn, ook voor dat van zijn vrouw en kinderen die hier achtergebleven waren. Ze verwonderde zich keer op keer over Lavina. In haar eentje voedde ze nu al hun kinderen op, wat een doorzettingsvermogen had die jonge vrouw.

Nou ja, Manthano was net zo goed een zoon om trots op te zijn, maar hij liet zich inpakken door de vrouw op wie hij verliefd was geworden. Bovendien kwam hij zelden op bezoek; hij woonde een week rijden van hier. Ze schudde bedroefd haar hoofd.

Pherne daarentegen woonde om de hoek. Het was Pherne, haar enige dochter, die er bij haar op aangedrongen had haar levensverhaal op te schrijven.

‘Uw eigen verhaal, mam. Over hoe papa en u elkaar ontmoetten, waar jullie woonden en ook alle wijsheid die jullie opgedaan hebben.’

Wijsheid. Ze moest terugvallen op haar geheugen om haar verhaal te kunnen vertellen en dat geheugen bleek een wispelturig ding te zijn.

Ze veronderstelde dat haar dochter haar aan het schrijven had gezet om te voorkomen dat zij zich met haar gezin zou bemoeien. Dat doen sommige mensen als ze ouder worden en hun eigen hartstocht is verdwenen.

Ze wilde dat haar dochter wist hoe goed het haar deed dat ze bij haar en de kinderen kon zijn. Ze hoopte dat Pherne er niet achterkwam dat ze zich soms eenzaam voelde als ze rondscharrelde in haar huis, en praatte tegen Beatrice, de kip die haar volgde als haar schaduw. Ze was vastbesloten haar kinderen niet tot last te zijn.

Ach, ze probeerde haar kleinkinderen van alles te leren, maar je kon ze toch niet voortdurend les geven? Natuurlijk,

leren deden ze hele dag door, vooral in de praktijk van het dagelijkse leven. Maar echt boven een opengeslagen boek zitten met papier, pen en inkt in de aanslag? Dat hield je niet de hele dag vol.

Als volwassene samen met kinderen nieuwe dingen ontdekken, was dat niet haar grote passie?

Toch had ze het wel intrigerend gevonden, het idee om herinneringen op te halen en gewone gebeurtenissen vast te leggen die haar gevormd hadden tot wie ze was. Konden die herinneringen de geur van Clarks haarversteviging terugbrengen? Of het gevoel van het wollen hemd dat hij droeg? Of de blik van zijn blauwe ogen die twinkelden als hij plaagde of preekte?

Achtentwintig jaar was het nu geleden dat ze voor het laatst in die ogen gekeken had. Ze had gedacht dat ze geen dag zonder hem kon. Toch was dat nu al bijna dertig jaar lang gelukt. Wat had haar aanvankelijk aangetrokken in de man? En hoe kwam het dat zij – die in 1780 in Connecticut geboren was – als weduwe in Maryland belandde en daar zonder man voor haar kinderen en moeder zorgde? En hoe was ze in Missouri terechtgekomen, in 1824? Zou hier, in deze barre winter van 1845, haar leven eindigen?

‘Een leven dat het waard is beschreven te worden, is het waard compleet beschreven te worden, minutieus en waarheidsgetrouw.’ Dat had Longfellow gezegd. Ze schreef het op. Het was waar, maar misschien kon een beetje verfraaiing hier en daar ook geen kwaad. Een verhaal moest tenslotte wel interessant zijn.

Zijn baard hing tot een heel eind onder zijn kin. Orus kwam rechtstreeks naar haar huis. Dat veronderstelde ze tenminste, omdat geen van zijn kinderen noch die van Pherne naar haar toe was komen rennen om te vertellen dat hij bij La-

vina of bij Virgil en Pherne was aangekomen.

Het was halverwege de ochtend en haar gebroken hartjes gingen zozeer gebukt onder de warmte dat de planten hun kopjes lieten hangen.

‘Ik leef nog, moe.’

Hij zette zijn hoed af. Eén ogenblik zag Tabby haar overleden man in hem. Dezelfde lengte: 1 meter 80; hetzelfde donkere haar; dezelfde vriendelijke ogen.

‘Ik zie het. God zij dank.’ Ze zocht in zijn bruine ogen de twinkeling op die ze zich zo goed herinnerde, stak haar hand uit om zijn wang aan te raken, zag boven zijn onverzorgde baard een vuurrood litteken.

‘En behoorlijk versleten, zo te zien.’

‘Daarover hebben we het later wel. Ik ben blij dat u ook nog in het land der levenden bent.’

‘Kom verder, blijf daar toch niet zo verlegen staan.’

Hij lachte en kwam binnen, bukkend om zijn hoofd niet aan de deurpost te stoten.

‘Verlegenheid staat niet in mijn woordenboek.’

‘Wat vond je van Oregon? Ik zet thee voor je. Heb je al ontbeten?’

‘Geen tijd. Bijzonder. Weelderig en groen. Echt een plek om verslingerd aan te raken – en te blijven. Nee, geen tijd voor ontbijt. Ik moet van alles doen.’

‘Dus we trekken naar het westen?’

Heel even flikkerden zijn heldere ogen en hij staaarde langs haar heen, voordat hij zei: ‘Ja, dat denk ik wel.’

Toen drukte hij een kus op haar kanten mutsje, klopte op haar rug en zei dat hij haar zou helpen de kar in te spannen, zodat ze met hem mee kon naar Lavina.

‘Wat zal ik blij zijn mijn vrouw en kinderen weer te zien. Blijf vandaag bij ons, moe.’

‘Inspannen kan ik zelf wel. Ook geen thee?’

‘Die heb ik al op. Eigenlijk wilde ik vandaag graag degene zijn die uitnodigt.’

‘Uitnodigt?’

Hij knikte en drukte zijn flaphoed weer op zijn hoofd. ‘Ja, bij ons. Ik heb veel te vertellen.’

‘Dat geloof ik graag. Ga maar gauw dan. Ik geef Beatrice wat eten en daarna span ik Joey meteen in.’

‘Is die kip nog altijd niet in de soep beland?’

‘Ssst, straks hoort ze het nog.’ Ze duwde hem aan de kant. ‘Ga nu Lavina maar in je armen sluiten en bedank haar hartelijk voor de enorme prestatie die zij geleverd heeft terwijl jij in het nieuwe land liep te flaneren. Ik zal zo eerst een dankgebed uitspreken omdat je veilig bent teruggekeerd.’

‘Tot over een paar uur dan.’

‘Ik heb heus geen paar uur nodig. Waar zie je me voor aan? Een oud mens of zo?’ Beatrice kakelde. ‘Bemoei jij je er niet mee.’

Orus lachte, tilde zijn moeder op in een omhelzing en zette haar weer neer.

‘Fijn u weer te zien, moe. Ik heb vaak aan u gedacht.’

Hij keek haar recht aan, opende zijn mond om iets te zeggen, maar bedacht zich. In plaats daarvan haastte hij zich naar buiten en zette zich met één zwaai op zijn paard. Het deed haar denken aan zijn jongensjaren. Ook toen was hij zo soepel en energiek in zijn bewegingen. *Ik vraag me af waar zijn plunjezak is?* Ze voerde Beatrice, begroef haar neus in de nekveren en snoof de geur op die haar altijd troostte.

Wat had de behoedzaamheid te betekenen die ze gezien had in de ogen van haar zoon toen ze het over de reis naar het westen hadden? Ze vermoedde dat ze daar snel genoeg achter zou komen.

HOOFDSTUK 2

Pherne's vragen

Pherne Pringle zag haar moeder op Joey aankomen tussen de pimpernootbomen. Ze vroeg zich af waarom ze haar grote, oude ezel had gezadeld en niet gewoon was komen lopen. Misschien had ze vandaag te veel last van haar voet. Wat was er zo dringend dat ze dan toch deze kant op kwam?

Zou ze soms nieuws over Orus hebben? Haar broer was nog altijd leider van de familie Brown en Pringle, ook al was hij nu al twee jaar weg.

Ze had het fijn gevonden om te zien hoe haar man Virgil een ander mens begon te worden in deze twee jaren zonder Orus' overheersing. Virgil had geleerd nog wat te talmen voordat hij naar de stal vertrok om het vee te verzorgen. Dan gaf hij haar een kus, plaagde Sarelia, Emma en Virgilia en gaf hun zonen complimenten. Orus vond zoiets zoetsappig. Je waardering uitspreken stond voor hem gelijk aan verwennen.

Toch miste ze haar broer. Het was alweer een maand geleden dat een onbekende de laatste brief van Orus had bezorgd. Die bevestigde dat hij afgelopen najaar in elk geval nog leefde. Als hij terugkwam met goede berichten over

Oregon, zouden ze dan naar het westen vertrekken? Dat was de grote vraag. Als Orus er zijn zinnen op gezet had, zouden ze zeker gaan. En als dat niet zo was, zou hij hen er allemaal van overtuigen dat ze het hier beter hadden. Zijn vrouw Lavina zou niets in te brengen hebben. Maar Virgil en zij hadden toch zeker wel de keus, of niet soms?

En hoe moest het als Orus niet meer terugkwam? Kon Virgil voorgoed beide boerderijen blijven beheren? Het waren twee zware jaren geweest, maar ze hadden elkaar telkens voorgelaten dat het om iets tijdelijks ging. Stel, dat dat niet het geval was?

Ze dwong zichzelf op te houden met dit doemdenken en concentreerde zich op het roerei dat ze klaarmaakte voor een tweede ontbijt voor Virgil. Voordat hij naar de akkers vertrok, had hij al een maal van gebakken spek met beschuit en jus op.

Haar broer had de neiging om mensen te negeren die het niet met hem eens waren of de wereld door andere ogen bekeken dan hij deed.

Orus' oudste jongens bewerkten de akkers voor hun vader en hielpen hun stiefmoeder met de zorg voor de andere elf kinderen. Gelukkig was Lavina nu even niet zwanger en hoefde ze geen baby te voeden. Kinderen krijgen en voeden was een zware opgave voor een vrouw, iets wat mannen niet begrepen.

Orus' zonen klopten regelmatig bij Virgil aan om advies bij het planten en oogsten. Vol trots had Pherne gezien hoe haar echtgenoot de jongens behandelde als jongemannen en hen niet voortdurend commandeerde zoals Orus deed.

'Ga jij niet?' Haar moeder had Joey vastgebonden en was met behulp van haar stok de trap opgeklommen. Nu strompelde ze het huis binnen.

'Waar naartoe? Ik ben Virgils ontbijt aan het klaarmaken.'

Sarelia, trek de schommelstoel eens wat dichterbij voor oma.'

'Ik blijf niet. Orus is terug.' De stem van haar moeder klonk krachtiger dan ze in tijden had gehoord.

'Is hij hier niet langsgelkomen? Hij wil iedereen verzamelen bij Lavina thuis. Nou ja, bij Lavina en hem thuis, bedoel ik natuurlijk. Ik ben er niet meer aan gewend dat hij daar ook woont.'

'Misschien is hij naar de akker gegaan en heeft hij Virgil gesproken. Ik heb hem niet gezien. Dan kunnen we maar beter even wat spullen inpakken, denk ik. Bessencakejes zullen er wel ingaan, toch?'

Haar moeder knikte. 'Maar ik ga alvast verder. Ik wil niets missen. Hij zegt dat we naar het westen vertrekken.'

'O ja? Nou, dat kan spannend worden.' Pherne fronste haar wenkbrauwen. 'Virgilia, wil je aan je vader gaan vragen of hij opschiet? We hebben een bijeenkomst, of we willen of niet.'

Haar oudste dochter hielp haar grootmoeder op de ezel en keek haar na. Daarna baande ze zich een weg door de rijen met hennepplanten, hoog als bomen, tot ze bij de plek kwam waar haar vader en broers aan het werk waren.

Ze behoorden tot de weinige boerenfamilies die geen slaven hadden, en daar was Pherne trots op, ook al betekende het meer werk voor haar gezin.

Pherne ging aan de slag met water en bloem voor de cakes, terwijl Virgilia, die inmiddels was teruggekeerd, het ontbijt afmaakte.

Haar moeder had zin om op reis te gaan. Pherne wenste dat ze haar enthousiasme deelde.

Alleen Orus' thuiskomst al gooide haar plannen voor vandaag in de war. Meteen werd ze weer meegesleurd in zijn vliegende vaart. Weg was het kalme tempo van haar man.

En hoe zat het met de kinderen? Wilden zij wel mee? Ze keek hen tersluiks aan. Sarelia, altijd luidruchtig en prominent aanwezig, maar ook degene die haar moeder had gestimuleerd om haar levensverhaal op te schrijven, vooral door haar heel veel vragen te stellen. Emma, die zat te schommelen in de stoel bij de haard. Zij was Pherne's kleinste, aangezien Oliver maar negen maanden had geleefd. Pherne huiverde, ging weer verder met het deeg en probeerde de naargeestige gedachten van zich af te schudden. Emma was zwijgzaam geworden na Oliver's dood. Kon een kind op zo'n jonge leeftijd al zo lang treuren om de dood van een piepklein broertje? Ze was nog maar zeven. Pherne slikte, raakte de gouden medaille in haar hals aan en stopte die toen onder haar blouse. Het verdriet was nog zo vers. Even gaf ze zich eraan over. Toen haalde ze diep adem en probeerde ze voor de tweede keer haar gedachten bij het deeg te houden.

Ja, Sarelia was haar kletsmajoor, Emma haar stille meisje. Zoon Albro, de middelste van de jongens, was hun rechterhand, altijd bezig met de schapen en de koeien. Een dromer was hij, net als zijn vader.

Octavius zou wel willen gaan. Maar Clark? Met zijn vijftien jaren was hij haar studiebol, bedachtzaam, regelmatig filosofische bomen opzettend over de zin van het leven en de relatie tussen God en mensen, terwijl hij laarzen maakte in de werkplaats.

En Virgilia dan, haar oudste van zeventien jaar? Zij was haar hulp in huis. In sommige opzichten leek ze soms meer een jongere zus dan een dochter. Ze zou het verschrikkelijk vinden als ze Virgilia's kookkunst, haar poetswerk en haar zorg voor de kleintjes kwijtraakte als er eenmaal een jongeman in beeld was gekomen. Maar zo ging het, kinderen voedde je op tot zelfstandigheid, zodat ze

hun eigen leven konden gaan leiden. Los van hun ouders. Klaar voor de toekomst. Sterk genoeg om onvermijdelijke verliezen te dragen.

Wat, als sommige kinderen naar Oregon wilden en anderen hier wilden blijven? Zou hun gezin dan uit elkaar vallen?

Ze stopte abrupt met kneden. De korst zou taai worden als ze niet wat kalmer aan deed.

Virgil kwam terug van de akker, op de voet gevolgd door zijn zoon. Zag ze een twinkeling in zijn ogen?

‘Orus is er weer,’ zei Virgil.

‘Hoe weet je dat?’

‘Hij kwam langs nadat hij bij mevrouw Brown was geweest. Hij ziet er goed uit, mager, maar sterk.’

Haar zes kinderen maakten een wilde vreugdedans in hun houten huis. Peinzend keek Pherne toe. Dit was alles waarvan ze als jong meisje had gedroomd. Ze wilde niets dan de liefde vinden die haar ouders voor elkaar hadden gevoeld, een kalm leven leiden omringd door de dingen waarvan ze hield: mooie meubels, sieraden, boeken. En een gezin uiteraard.

Ze zou haar kinderen opvoeden tot prachtige mensen die vriendelijk waren voor elkaar en hun naaste.

Wat dat betreft was Virgil de perfecte keus geweest. Maar nu dreigde hun rust te worden verstoord door de thuiskomst van Orus Brown.

Virgil ging voor in gebed zodra ze zich gezamenlijk rond de ontbijttafel hadden gezet. Tegelijk zeiden allen ‘Amen’. Pherne stond op om koffie te halen voor haar man. Ze draaide zich om en nam het tafereel in zich op.

Alles wat ze bezat, alles wat ze liefhad zat daar rond die mahoniehouten tafel, op de hoge stoelen met hun kunstig bewerkte, harpvormige rugleuningen en met armleuningen

die haar moeder overeind hielpen als ze bij hen gegeten had. Virgil had kosten noch moeiten gespaard toen hij die luxe meubelstukken aan boord bracht van het schip waarmee ze naar hun thuis in Missouri waren gevaren.

Wat kon ze zich nog meer wensen? Ze hoopte dat ze hier voorgoed zouden blijven. Haar ogen ontmoetten die van haar man toen hij de schaal met beschuit doorgaf.

Hij knipoogde. Ze voelde het bloed naar haar wangen stijgen. Ze was blij dat Virgil Orus weerstaan had, toen deze hem twee jaar geleden onder druk had gezet om mee te gaan op verkenningsstocht naar het westen.

Ze zou dat tegen Virgil zeggen. Hij mocht niet twijfelen wie zij als hoofd van hun gezin zag: namelijk haar echtgenoot, en niet haar broer. Ook haar moeder niet. En dat wilde ze zo houden.

Het is 1846. Vergezeld van haar dochter en haar altijd optimistische kleindochter vertrekt Tabitha Brown naar Oregon. Met hun schamele bezittingen in een huifkar gaan ze op weg naar het 'wilde westen', Tabby's zoon achterna. De ontberingen onderweg zijn groot; Tabitha's geloof en moed worden ernstig op de proef gesteld. Maar juist door deze barre tocht zal Tabby tot haar bestemming komen – en is ze tot op de dag van vandaag bekend als de 'moeder van Oregon'.

Een inspirerend en avontuurlijk verhaal over moed, ontbering, hoop en liefde.

Jane Kirkpatrick is een succesvol Amerikaanse auteur, van wie verschillende romans bekroond werden. www.jkbooks.com

‘Een prachtig verhaal van een vrouw die te midden van slavernij en ongelijkheid voor haar vrijheid vecht.’

*– EVA over **Letitia's appelboom********

‘Wie van historische romans houdt, doet zichzelf tekort als zij of hij deze roman laat liggen. Herlezen aanbevolen.’

*– **Nederlands Dagblad** over **Web van herinneringen***

NUR 342

9 789023 977025